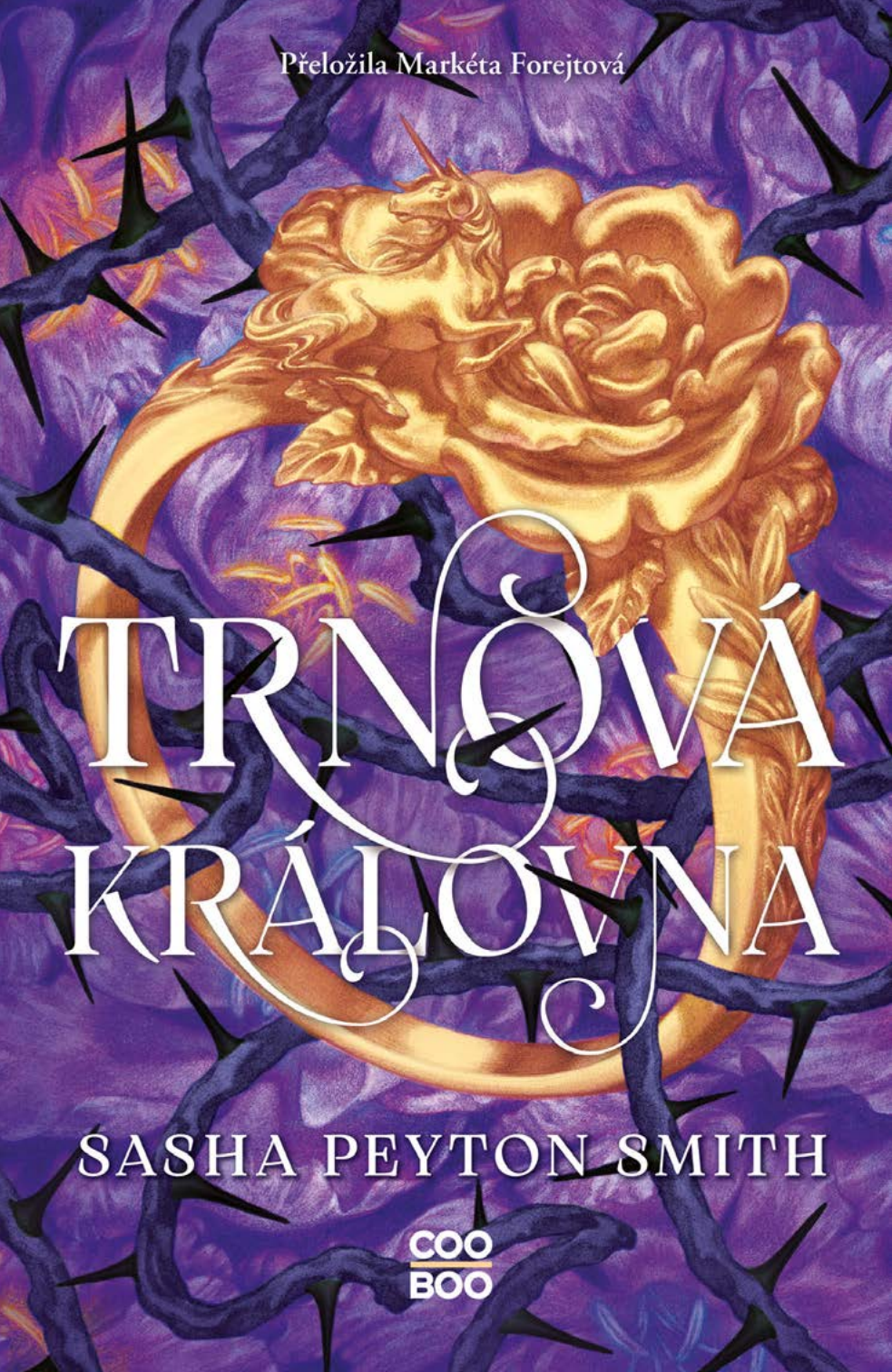

Přeložila Markéta Forejtová

TRNOVÁ KRÁLOVNA

SASHA PEYTON SMITH

COO
BOO

Trnová královna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sasha Peyton Smith

Trnová královna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TRNOVÁ KRÁLOVNA

SASHA PEYTON SMITH

COO
BOO

Přeložila Markéta Forejtová

THE THORN QUEEN

Copyright © 2026 by Sasha Peyton Smith. All rights reserved.

Cover © 2026 by Tran Nguyen

Translation © Markéta Forejtová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4238-8

ISBN e-knihy 978-80-267-4244-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4245-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4239-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro Casey,
mám tebe. Jsem už navždycky v pohodě.*

Taková místa jsou všude – místa, kam vstoupíš
jako mladá dívka, a odkud se už nikdy nevrátíš.

LOUISE GLÜCK

Averno

Neboť já přísahal, žes jasná jako ráno,
a ty jsi černější než noc a peklo samo.

WILLIAM SHAKESPEARE

Sonet 147

PRINC EMMETT DE VERE

Pořád mě zapomínají krmit.

Probudí mě kručení v břiše, ne rytmické *kap kap kapání* vody, která se sráží na stropě a padá mi na tvář. Po týdnech tady jsem si na vodu zvykl. Hlad ale vytěsnit nedokážu.

Prvních pár dní mi nosili tácy s okoralým chlebem a rozmačkané ovoce, které neznám. Aspoň si myslím, že to bylo každý den – tady dole je pořád tma, takže se to těžko pozná.

Potom se ale intervaly mezi jídly začaly prodlužovat. „Musíte mi dávat častěji najíst,“ řekl jsem jednomu ze strážných. Můj nepoužívaný hlas zněl chraplavě. „Jsem člověk. Když mě nebudete krmit, umřu.“

Bram mě možná chce potrestat, ale nechce mě vidět mrtvého. Když už nic jiného, aspoň tomuhle musím věřit.

Strážce jen něco zavrčel a odporoučel se, mumlaje něco o tom, jak jsou lidé příliš křehcí.

Od té doby jsem se vyspal už pětkrát.

Natáhnu se a sáhnu si na čerstvou jizvu na hlavě, kam mě udeřil jílec meče jednoho ze členů královny stráže hned první den po mém příchodu sem. Rána už se skoro zahojila, což je jediný indikátor času, který tady mám. Musím tu trčet nejméně dva týdny, pravděpodobně ještě déle.

Prohlédnu si zbytek svého těla. Košili mám roztrhanou, potřísněnou krví a pěkně špinavou. Pod ní se mi rýsují žebra, ostrá jako břitvy. V rohu se válí můj zmuchlaný kabát, který používám jako polštář. Zbytek mého oděvu ze svatby, včetně korsáže, rozbitých kapesních hodinek a královské šerpy z modrého hedvábí, leží v koutě. Prošel jsem je a našel jsem jediný užitečný nástroj.

Vzpomínat na ten den mě bolí víc než jakékoli zranění, které jsem v životě utržil. Pokaždé, když zavřu oči, se tam ale vracím. *Její tvář.* To, jak se zhroutila při uvědomění, že jsme selhali.

Že jsem ji zklamal.

Každý okamžik, kdy jsem zavřený v téhle cele, selhávám.

Už se nedokážu dlouho udržet při životě. Pokud mám mít naději na útěk, musím jednat teď, dokud mám na něco takového ještě sílu.

Motá se mi hlava, ale kroky na kamenných schodech jsou skutečné – nepředstavuju si je. Tentokrát je to jeden z menších strážců, kterého jsem tu už párkrát viděl. To je dobré. Kdyby na to došlo, nejspíš bych ho dokázal přeprat.

Mezerou pod zamřížovanými dveřmi prostrčí táč, ani trochu se nestará, že pohár vody se rozlije po celém kousku chleba, který se okamžitě rozmočí, a já navíc nemám co pít.

Polkám jídlo po malých kouscích, abych ho zase nevyzvracel, a čekám asi hodinu, až se mi usadí v žaludku. Čekal jsem celé týdny v naději, že mě Bram osvobodí, ale síla na pokus o útěk mě brzy opustí, a já odmítám jen tak ležet a čekat na vlastní smrt. Toho se teď bojím mnohem víc než čehokoli, co na mě čeká na druhé straně mříží.

Vytáhnu stříbrný špendlík, který mi kdysi připínal korsáž ke klopě, a vrazím ho do zámku mé cely.

Snáším se pochopit jeho mechanismus. Po několika předlouhých minutách konečně cvakne a dveře se se zaskřípěním otevrou.

Málem se rozbrečím úlevou, ale nemůžu ztratit soustředění.

Plížím se stíny podél stěn. V ostatních celách se nachází pár dalších vězňů, všichni se ale krčí někde v koutku. Na to, aby mě prozradili, jsou příliš slabí, v bezvědomí nebo apatičtí.

Zahnu za roh, pak další, projdu změtí podzemních chodeb a pak ho konečně spatřím: schodiště z hrubého kamene. Moje cesta ven.

Vystoupám o podlaží výš a poprvé od svatby spatřím slunce. Teplé, žluté světlo se rozlévá po horním konci schodiště a ozařuje ho jako pochodeň. Už jsem skoro u brány, natahuju k ní ruce, když vtom se za mnou ozvou kroky. Strážce nic neřekne, jen mě zezadu popadne a hodí mé příliš lehké tělo dolů ze schodů, jako by nic nevážilo.

Spánkem se udeřím o okraj schodu, takže mi po obličejí z ucha začne stékat krev.

Tvrdě mě kopne do břicha a pak se jílcem meče rozmáche ne proti mému čelu.

Říká se, že těsně před smrtí se vám před očima promítne celý život, ale já vidím jenom ji. Ivy v temném kočáře, Ivy celá od bahna s korunkou Májové královny na hlavě, Ivy, jak se kouše do rtu v zahradách, Ivy pode mnou v zájezdním hostinci. Piha na jejím rameni, kterou jsem toužil políbit. Volná blondatá kadeř. Jemně hnědé oči. Zčervenálé tváře.

Ivy. Ivy. Ivy. Ivy.

Neodkážu se přimět ničeho z toho litovat. Ne, když to znamenalo, že jsem mohl být s ní.

Než upadnu do temnoty, vybaví se mi Ivy Bentonová ve svatebních šatech, stojící v záři slunce. Poprvé po mnoha týdnech cítím teplo.

KAPITOLA PRVNÍ

Anglie, říjen 1848

„Pověz mi znovu příběh o vílím králi.“

Venku je šedo a zima, takže teplo z krbu nedosáhne k posteli. Po křivých okenních tabulkách stékají potůčky deště a venku se po dlážděných ulicích rozlévá mlha.

Bram ke mně vzhledne. Jeho šedé oči, ve stejném odstínu jako dnešní obloha, se ve slabém světle ohně lesknou. Hlavu má položenou na hromadě dek, kterou mám v klíně. „Pověz mi ho znovu, Ivy.“

Prsty mu prohrábnu vlasy a povzdechnu si. „Musíš si odpočinout.“

Oční víčka se mu se zachvěním zavřou, on ale zavrtí hlavou. „Vyprávěj mi, než usnu.“ Vleze si nohama pod moji peřinu a mně je jasné, že teď už ho ze své postele nedostanu.

„Žil byl vílí král, kterého všichni jeho poddaní milovali,“ začnu.

Bram spokojeně zamručí. Jemně mu přejedu po ostré špičce ucha a on se stočí do klubíčka, jako kočka na slunci.

„Byl krásný a velkorysý a každý, kdo ho kdy poznal, byl jeho přítomností naprosto okouzlen.“

„Taky byl zábavný,“ opraví mě Bram. Oči má stále pevně zavřené.

Vytáhnu mu z jemných kadeří pár ztracených konfet. „Ten nejzábavnější.“

Vidím ho poprvé za mnoho dní. Místo aby byl tady, veselil se se svým vílím dvorem a jejich hračkami.

„A krásný,“ dodá Bram.

„Tak krásný, až se z toho tajil dech.“ Lžu mu neustále, ale v ten okamžik zrovna mluvím pravdu.

Shlédnu k jeho tváři – k jemným modrým žilkám na jeho očních víčkách, jeho ostré bradě, plným růžovým rtům, hustému obočí jen o odstín tmavšímu než jeho zlatohnědé vlasy, jeho dokonalému nosu. Malíčkem mu po něm přejedu odshora dolů.

Mám chuť prsty sevřít v pěst a uhodit ho. Dokážu si představit, jak by se mu po obličeji rozlila krev, stékala mu po bradě až do výstřihu jeho rozepnutého zeleného dubletu. Ale na to ještě nenadešel čas... ještě ne.

Od mé nešťastné svatby uplynuly už skoro čtyři měsíce. Čtyři měsíce od chvíle, kdy Emmett a Lydia zmizeli a Bramova matka skončila v řetězech. Celá země je v troskách, protože všechny její dohody se rozpadly.

Prvních pár měsíců našeho manželství mě Bram skoro dokonale ignoroval. Nechal mě na pokoji, zamčenou v Kensingtonském paláci s mými dvorními dámami a s Emmettovým starým psem Prasátkem. Vlastně bych přemýšlela, jestli si Bram vůbec uvědomuje moji existenci, nebýt toho, že jsem se začala probouzet a všimla si, že spí v mé posteli. Nejdřív se to dělo zřídka, a tak jsem si myslela, že si jen spletl pokoj a v opilosti po slavnostech se svalil do mého lože místo toho svého. Jenže pak se to začalo dít čím dál tím častěji, a navíc ve spánku začal šeptat moje jméno. Za rozbřesku mě budilo opakované Ivy, Ivy, Ivy.

Mimo to ale pořád předstíral, že neexistuju.

Až před pár týdnů, někdy koncem září, prohlásil, že se na podzim stěhujeme do Bathu. Přikázal mým komorným mi sbalit věci a o pár dní později se náš kočár objevil v naší nové rezidenci. Za ním následoval druhý kočár plný mých truhlic (všechny jsou pochopitelně pudrově modré se zlatě vyraženým královským erbem).

Královský půlměsíc je architektonickým středobodem města Bath. Jedná se o třicet terasovitých domů stojících ve tvaru srpku měsíce. Všechny jsou zbudované z místního kamene písčité barvy, včetně všech vysokých sloupů a do nejmenšího detailu propracovaných fasád. Já s Bramem jsme se přestěhovali do domu s číslem popisným jedna, abychom měli ten nejlepší výhled, zatímco členové Bramova dvora zabrali zbylých devětadvacet domů. Jejich prvním úkolem tady v Bathu byla renovace, která jim umožnila prostřednictvím kouzel probourat zdi a postavit mezi domy tajné i méně tajné průchody, takže se celý Královský půlměsíc proměnil v Bramův zimní palác. Je to změt tajných chodeb, tanečních sálů a zdobných salonků, kde se rozvalují víly.

My bydlíme v domě číslo jedna, což je nejznámější adresa ve městě. Ať už je to kvůli menšímu množství pokojů, nebo proto, že je Bram prostě spokojenější a ukolébanější, jeho návštěvy v mé ložnici se každopádně stávají čím dál častějšími. Přichází ke mně za svítání nebo uprostřed odpoledne nebo večer při západu slunce – zkrátka a dobře, kdykoli se jeho slavnosti nachýlí ke konci. V očích má nepřítomný, skelný pohled a hlavu mi pokládá do klína.

Teď se jeho dech zpomaluje, a tak vím, že už skoro spí. Právě v takových chvílích je nejzranitelnější. „Jak se mají?“

zeptám se ho polohlasně. Jeho obočí se svraští do výrazu, který dokážu popsat jen jako nespokojenost. Obávám se, že jsem zašla příliš daleko.

Pak se ale jeho tvář opět uvolní a on si povzdechne. „Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

Jsem si jistá, že Emmett a Lydia jsou ve světě víl – kde jinde? V Anglii se po nich slehla zem, i když jsem vynaložila všechny prostředky na to, abych našla aspoň nějakou stopu.

Bram ale dělá, jako by nikdy neexistovali.

Záhy po naší svatbě z Kensingtonského paláce zmizely všechny Emmettovy portréty a Lydii před ním nesmím ani zmínit.

Je to, jako by chlapec, kterého miluji, a moje sestra nikdy neexistovali.

V duchu ječím na celé kolo, ale navenek pořád zachovávám klid. Projíždím prsty Bramovými vlasy tak dlouho, než se jeho dech uklidní a já jsem si jistá, že spí.

Jakmile upadne do hlubšího spánku, zvednu se z postele a doufám, že dnešní slavnosti zaspí.

Mimo mou ložnici dům žije. V každé místnosti komorné udržují oheň v krbu ve snaze porazit říjnový chlad. Komorníci běhají z jedné místnosti do druhé a ujišťují se, že je na večer všechno připraveno. Vzduchem se nese hořká vůně strachu. Snažím se naše služebnictvo uchránit před královým hněvem, i tak ho ale nikdo nechce popudit.

Přejdou celé třetí patro až na druhý konec mých soukromých komnat a pokynu komorným, aby mě oblékly do večerních šatů. Jsem ráda, když mezi nimi spatřím známý obličej Lottie. Jako Emmettova dlouholetá přítelkyně je pro mě jedním z mála lidí, se kterými můžu hovořit otevřeně. Čeká na mě s horkou kulmou v ruce. „Jste tu pozdě.“

„Jsem královna. Nejsou tu snad všichni ostatní příliš brzy?“ Měl to být vtip, ale tak docela nevyzní. Lottie se přesto dutě zasměje.

„Jak se má král?“ zeptá se, zatímco mi upravuje vlasy.

„Spí,“ odpovím stroze. Zná mě dost dobře na to, aby na mě víc netlačila.

Oblékne mě do celerově zelené hedvábné róby a na hlavu mi položí korunku. Můj oděv je mnohem elegantnější než cokoliv, co jsem kdy měla na sobě, dokud jsem žila na Belgrave Square. Přesto mám ale pocit, jako by mě někdo oblékl do kostýmu. Podívám se na sebe zachmuřeně do zrcadla a vydechnu.

Tunel vedoucí ke slavnosti je plný barevných pentlí, které se mi zachytávají o korunku.

Emmy se natáhne a zachrání můj účes před pohromou. „Než tam dojdeme, bude z tebe chodící lustr.“

„Nikdo by to nepoznal. Nejspíš by si mysleli, že jde o nějakou novou lidskou módu, a na příští slavnosti by se objevili s čepicemi z krepového papíru.“

Moje dvorní dámy – Marion Thorneová, Faith Fairchildová, Olive Lisonbeeová a Emmy Ito – byly mou konkurencí v soutěži o Bramovu ruku. Mezitím se z nich ale staly moje důvěrnice. Jako jeden muž vkročíme na bujarou slavnost. Taneční sál patří Rhionovi, Bramovu nejlepšímu příteli a nejbližšímu poradci. Rhion dostal dům vedle našeho – to odpovídá i jeho postavení u dvora.

Na dvorních slavnostech jsem vždycky vystresovaná, ale dneska mám nervy naprosto nadranc. Dorazí totiž i Aurelia Vallenová a já musím konečně uskutečnit svůj plán.

Za zády sprásknu ruce, abych zakryla, jak se mi potí dlaně. Nervózně pohlédnu na Faith.

„Nezapomeň dýchat,“ zašeptá.

Do hedvábného střevíčku se mi začne vsakovat tekutina a já se modlím, aby šlo jen o punč. Bohužel ale nemám to štěstí. Podlaha už je pokrytá šmouhami od krve. Noc je ještě mladá, ale i tak si uprostřed místnosti všimnu skupinky lidí se skelnými pohledy. Točí se dokola a dokola a nohy si přitom rozdírají do krve. Nenávidím, jak Olive vedle mě ztuhne a popadne mě za ruku, aby se uklidnila. Má strach a můžu za to já. To moje chyby způsobily, že se Bram dostal k moci.

Z vnitřního balkonu pokrytého seschlými větvemi třešní a osvětleného mnoha svíčkami ze včelího vosku se line hudba. Členové kapely hrají na lidské i vílí nástroje a hluboké dunění basu mi zní až v morku kostí.

Tyhle slavnosti se nesnaží zachovat ani zdání korektnosti. Nejsou tu žádné kartičky na žádosti o tanec, žádný doprovod, žádné matky zoufale se snažící provdat své dcery. Není potřeba se krást do zahrad, abyste se mohli s někým líbat. Vlastně je naprosto přijatelné, abyste někoho prostě opřeli o zeď před zraky všech ostatních.

„Nic nepijte,“ varuju ostatní dívky.

„O nás se neboj,“ obrátí Faith oči v sloup. „Už to dávno víme.“

Víly milují tematické večírky a dnešním tématem je Divoká honba.

Hosté na sobě mají směs klasických anglických loveckých oděvů a zřejmě tradičního vílího brnění a zelených tunik. Někteří mají kostým samotných zvířat – od liščích masek přes kly divočáků až po pekelné psy.

Já mám přes rameno přehozený toulec se šípy, který visí na zlatém řetězu ověnceném smaragdy.

Marion do mě šťouchne. „Tady ji máme.“

Na druhé straně tanečního parketu stojí Aurelia Vallenová. Opírá se o zeď a k hrudi si tiskne zlatý pohár. Zírá na podlahu, ale nikdo kromě nás pěti jí nevěnuje ani špetku pozornosti.

„Měly bychom jít, než se Bram vzbudí,“ pronesu.

Olive při myšlence na špionáž zbledne, ale i tak se pokusí nasadit odhodlaný výraz.

Aurelia Vallenová je drobná, na vílu až příliš malá. Její zlaté vlasy jí sahají až do pasu a své mořsky modrozelené oči upírá do země. Je oblečená podle tradice Bramova dvora – zvonové rukávy jí sahají až na zem – a taky trochu ve snaze imitovat lidskou módu. Pod šaty se jí rýsuje viditelná spodnička s obručemi, na nohou má neladící pantoflíčky a okolo pasu ovázanou červenou loveckou bundu. Aby zapadla do tématu slavnosti, na hlavě má paroží.

„*Tak* ráda tě vidím, Aurelie,“ pozdravím ji s úsměvem. Tohle není moje slavnost, ale součástí role královny je i to, že se na každé události chovám tak trochu jako hostitelka.

„Byla jsem poctěna Rhionovou pozvánkou, Vaše Veličenstvo.“ Ukloní se, ale její hlas je slabý.

Vezmu jí z rukou prázdný pohár a podám ho Marion, která ho okamžitě vymění za plný.

„Jak se daří vašemu manželovi?“ zeptám se. Pax patří mezi Bramovy nejméně spolehlivé poradce. Má světlé vlasy a neustálý úšklebek, takže patří k mým nejméně oblíbeným.

„Daří se mu dobře, Vaše Veličenstvo,“ odpoví. Oči stále upírá do podlahy.

Vlídne se na ni usměju. „Ale prosím tě, nemusíme se tady unavovat formalitami. Doufám, že nás všechny,“ rukou ukážu na ostatní dívky, „můžeš považovat za přítelkyně.“

To jí vykouzlí úsměv na rtech. „Děkuji, Vaše Veličenstvo.“

Marion si stoupne vedle mě a mistrně stočí rozhovor ke své nedávné návštěvě švadleny. Ostatní dívky se přidají a debatují o svých zimních šatnících, které chystají na nadcházející chladné měsíce. Tady, na západě od Londýna, už nad ránem mrzne a od moře sem vane chladný vítr. Skutečná zima se ale objeví až tak za měsíc nebo dva.

Aurelia se při rozhovoru o rukavicích a huňatých kabátech uvolní a já si to užívám. Tohle všechno je součástí plánu. Dnešní slavnost je jen posledním krokem a výsledkem našeho několikaměsíčního snažení.

Nebylo snadné najít nejslabší článek Bramova dvora. Jeho poradci jsou mu neskutečně věrní a jejich ženy jsou zase neskutečně věrné svým manželům. Nechtěla jsem na sebe prozradit nic, co by se mohlo dostat zpátky k Bramovi.

Aurelia je ale jiná. Na první slavnosti, kde jsem byla, jsem si všimla, jak se na ni ostatní manželky šklebí zpoza svých vějířů z hmyzích křídel. Pak jedna z nich naschvál zakopla o špičku Aureliiny boty a potřísnila celé její šaty dortem. Mělo to vypadat jako nehoda, ale mně bylo jasné, že se o nic takového nejedná.

A tehdy jsme začaly s našimi intrikami. Nejprve se s ní seznámily Faith a Marion pod zástěrkou toho, že jí poradí, jak dostat krém z hedvábných šatů. Emmy ji vzala na projížďku. Já jsem jí poslala novou šálu pod zástěrkou, že se mi k ničemu v šatníku ani trochu nehodí.

A dnešek je jen vyústěním veškeré naší práce. Chtěly jsme, aby si v naší blízkosti Aurelia připadala v bezpečí. Teď už kroužíme okolo kořisti, připravené zasadit smrtící ránu.

Nakloním se a upravím Aureliin diamantový náhrdelník, který měla trochu nakřivo. „Chtěla jsem se zeptat, jak probíhala tvoje cesta sem?“

„Ach, bylo to velmi příjemné, Vaše Veličenstvo.“ Lokne si vína z poháru. „Všechny domy v Královském půlměsíci jsou propojené, takže jsem ani nemusela jít ven.“

„Nemyslela jsem tvou cestu na slavnost, drahá,“ opravím Aurelii. „Myslela jsem tvou cestu do Anglie ze světa víl.“

Odmlčí se, jako by byla králík chycený v pasti, a já mám strach, že jsem na ni zatlačila příliš silně a příliš brzy. Pak si ale znovu přihne z poháru a rozzáří se. „Cesta do Anglie byla skvělá! Král Bram –“

Náhle se objeví dva Bramovi strážní a zvednou Aurelii do vzduchu. Každý z nich ji drží za jednu paži.

Zděšeně zaječí a bezmocně kope ve vzduchu dvěma různými pantoflíčky.

„Okamžitě ji položte!“ přikážu jim. „To je rozkaz od vaší královny.“

Strážní se na mě ale ani nepodívají.

Místo toho Aurelii táhnou pryč ze sálu, zatímco ona hlasitě pláče. „Prosím, neříkejte to králi. Nechci ho rozčlít. Budu hodná. Budu hodná. Budu hodná.“

„Položte ji na zem,“ trvám na svém, ale je to, jako bych byla neviditelná.

Aureliin jekot se už nespojuje v žádná slova. Už neprosí, je jen naprosto vyděšená.

Strážní jí ale nevěnují sebemenší pozornost. Odtáhnou ji pryč, takže už mě nedrží za ruku, a zavrou se za nimi dveře vedoucí do nějakého jiného domu nebo chodby. Vezmu za kliku, ale je zamčeno.

Znovu a znovu se snažím otevřít, dokud se mi oči nezačnou plnit frustrovanými slzami. Emmy mi položí ruku na rameno. „Ivy, přestaň. Tropíš scénu.“

Ustoupím ode dveří a otřu si oči.

Teď vím dvě věci. Zaprvé, selhala jsem v jediném plánu, který jsem byla schopná vymyslet, abych se dozvěděla víc o světě víl a dokázala zachránit Emmetta a Lydii. Zadruhé, Bram a jeho strážé mě sledují mnohem víc, než jsem si myslela.

V tu chvíli se hudba zastaví. Všichni ztichnou.

A do sálu vkročí Bram.

KAPITOLA DRUHÁ

Bram mě popadne za paži, propluje davem a přitáhne si mě k sobě tak silně, až to bolí.

„Myslela jsem si, že odpočíváš,“ řeknu sladce. Ve skutečnosti jsem s tím počítala a čekala jsem právě na slavnost, na kterou se Bram kvůli únavě nedostaví. Vypadá to však, že veškeré moje plány přišly vniveč.

Bram ke mně shlédne a v šedých očích se mu zračí spousta různých pocitů. „Rozhodl jsem se raději trávit čas s tebou. Kdybych tě neznal tak dobře, skoro by mě to zranilo. Vypadá to, jako bys mě tu ani nechtěla.“ Jeho tvář nic neprozrazuje, jeho hlas zní jemně, ale už Brama znám dost dobře na to, abych poznala zespod probublávající vztek. Cítím, jak se mi na žebrech tvoří modřina z toho, jak si mě rukou pevně přitahuje k sobě.

Komukoli jinému by mohlo připadat, že jsme do sebe bláznivě zamilovaní. Stejně rychle, jako si mě přitáhl k sobě, mě zase pustí.

Bram vystoupá po schodech na vyvýšené pódium v přední části sálu a mávne na mě, ať se k němu připojím. Není tu žádný druhý trůn – očekává se ode mě, že mu budu buď sedět na klíně, nebo stát za zády.

Vzpomínám na dobu, kdy jsem přes celý taneční parket zachytila jeho pohled a jeho úsměv mě i na tu dálku dokázal uklidnit.

Vím, že to všechno byla jen přetvářka, ale byl v tom tak dobrý, že to působilo skoro skutečně. Pro mě to skutečné bylo.

Vystoupám za ním na pódium a políbím ho na tvář – nejdřív se ovšem ujistím, že se jeho dvůr dívá. Jedna z mnoha zvláštností na Bramovi je, že se jeho tělo nikdy tak docela nezahřeje – ne tolik jako lidské tělo. Jeho kůže má vždy stejnou teplotu jako okolní vzduch. Když se tedy mé rty dotknou jeho kůže, mám pocit, jako bych líbala mrtvolu.

Neusměje se na mě, ne docela, ale pohled, který na mě upírá, trochu zjihne. Do čela mu spadne kadeř světle hnědých vlasů.

„Králi Brame!“ Přizene se k němu nadpřirozeně krásná žena se sofistikovaným účesem ze stříbrných vlasů. „Zatanečíte si se mnou!“

„Jsem s Ivy,“ odvěti tiše.

Žena se zasměje tak okázale, že jí vidím až do krku. „Neznáme ji! Nezáleží na ní!“

Bram sestoupí z pódia a podkopne ženě nohy, takže zůstane klečet na mramorové podlaze. Popadne ji za vlasy a zakloní jí hlavu, takže na mě zírá a bolestí lapá po dechu.

„Je to tvoje královna,“ opraví ji Bram. „Omluv se.“

„Omlouvám se,“ zaprská.

„Vaše Veličenstvo,“ opraví ji Bram. „Omlouváš se Jejímu Veličenstvu.“

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo,“ vypískne. Bram pustí její vlasy, skoro jako by ho v tom okamžiku přestala zajímat.

Žena se na mě pohrdavě zadívá, zatímco se zvedá ze země, ale v Bramově přítomnosti si nedovolí vyslovit cokoli dalšího. Někdo ji okamžitě popadne za loket, a tak se přidá ke skupině Jiných, kteří v kruzích tančí do rytmu hudby.

Vzhlednu k Bramovi, který mi z korunky vytáhne zapomenutou pentli z výzdoby, která tam musela být už dost dlouho zaseknutá.

„To jsi nemusel,“ řeknu.

„Ale jistěže musel,“ opáčí.

Otevřu ústa. Pak je zase zavřu. Nevím, jak odpovědět.

V těchto krátkých okamžicích by bylo tak snadné uvěřit, že mu na mně záleží. Pak si ale všimnu skupinky očarováných tancujících lidí a jejich krvavých nohou uprostřed parketu a je mi jasné, že Bramovi nemůže doopravdy záležet na nikom a na ničem.

Mezi námi je něco zvláštního a temného – nezáleží nám na sobě, a rozhodně se nemilujeme.

„Vážně bys měla být opatrnější.“ Jeho tvář zůstává nečitelná způsobem, ze kterého se mi dělá fyzicky špatně.

„Nejsem si jistá, na co narážíš.“ Zatloukat, zatloukat, zatloukat. To je momentálně moje jediná zbraň.

„Mám pro tebe dárek. Měl by dorazit zítra,“ řekne, i když jeho hlas zní pořád nepřítomně.

Pak je náhle pryč, oslavuje s další skupinkou svých poradců.

Na druhé straně tanečního parketu si Faith s Marion vedou naprosto skvěle. Stojí u rautu a drží Rhiona v konverzaci, ze které se nemůže vyvléknout.

Náš plán s Aurelií možná tak docela nevyšel, ale to neznamená, že se nám dneska nic nepodařilo.

„Vaše Veličenstvo,“ Faith na mě mávne, abych se k nim přidala. Je těžké Rhiona odchytit, ale doufám, že když mě

Bram uvidí se s ním bavit, udělá mu to radost. Pokud budu mít štěstí, Rhion se mu možná dokonce zmíní o tom, jak oddaná a věrná mu připadám.

Když se k nim přidám, Rhion nakloní hlavu na pozdrav.

„To není nutné,“ řeknu a lehce se zasměju. „Jsme přece u vás doma.“

Vnitřní strana mých rukavic, které mi sahají až nad lokty, je vlhká od potu. Rhion mě vždycky znervózní.

Nejde jen o jeho nádherný obličej, krátké černé vlasy, měsíčně bledou kůži a děsivě modré oči. Jde o to, že všechno říká, jako by šlo o ten nejlepší vtip. Jako by mu krutost Bramova dvora připadala zábavná.

Opru se dlaní o banketový stůl, abych neztratila rovnováhu, ale podaří se mi vrazit ruku přímo do granátového jablka. Semínka se pod mojí vahou rozmáčknou a moje rukavice teď vypadá jako potřísněná krví.

V kroužku stojí i Fiona Devonová a Althea Jonesová, a já si okamžitě uvědomím, jak Marion lezou na nervy. Vstoupily do společnosti loni, stejně jako my. Althea v rámci své dohody požádala královnu Mor, aby byla krásnější, ale teď je z ní zase ta nenápadná dívka s trochu myšími rysy, jakou si pamatuju z dětství. Povídá se, že její manžel, baron Rousting, byl po zrušení všech dohod královny Mor pěkně zklamaný.

„Ivy!“ pozdraví mě Althea vřele. Pak se začervená a opraví se. „Chci říct, Vaše Veličenstvo.“

Pořád mi není jasné, jak bych se měla chovat v přítomnosti lidí, které znám celý život. Chci na Altheu a Fionu zaječet, aby popadly svoje skvělé nové manžely a vypadly od tohoto dvora co nejdál, dokud je to ještě možné. Britská aristokracie ovšem následovala Brama do Bathu. Zkrátka udělali to,

co se sluší a patří, a lidé nedokážou vzdorovat písňím sirén v podobě další magie, dalších dohod a dalších nelidsky překrásných Jiných.

„Jak se ti daří?“ zeptá se a políbí mě na obě tváře.

„Ach, to víš. Zařídit novou domácnost je vždycky tak náročné,“ odvětim upjatě. „Rodiče zůstali v Londýně a Bram je pochopitelně zaneprázdněný, a tak mi nemá kdo pomoci.“

„Kde je teď vlastně Emmett?“ zeptá se Fiona ve snaze rozptýlit trapnou atmosféru. Zblednu jako stěna. Nemůžu na něj myslet. Ne tady, ne teď.

„Není u dvora,“ odpovím rozhodně. Jde o stejnou odpověď, jakou pokaždé vysloví Bram. Nechal rozšířit fámu, že se Emmett někam vypařil, zbavil se svých princovských povinností a snaží se upít k smrti v nějakém vzdáleném venkovském sídle. U toho samozřejmě svádí každou děvečku, kterou potká.

Jen já a moje dvorní dámy známe pravdu – je někde zamčený. Bram ho trestá za jeho lásku ke mně. Nebo ho zabil. Ale to je možnost, kterou si nechci ani připouštět.

„Mysleli byste si, že si nejprotřelejší zhýralec v Británii nenechá ujít příležitost svést celý dvůr plný krásných dívek,“ zahihňá se Fiona.

Althea se zamračí. „Na mě to vlastně nezkusil. Trochu mě to uráží.“

Fiona našpulí rty. „Mě jednou políbil na představení sboru na Yule u lorda Gregoryho. Líbá fakt úžasně. Ty jeho rty.“

„A co se stalo pak?“ zalapá Althea po dechu.

Fiona pokrčí rameny. „Nejspíš jsem ho přestala bavit, tak to dal dohromady se slečnou Tremainovou. Ta ho přestala bavit úplně stejně a pak jsi myslím byla na řadě ty, Faith, že?“

Faith zvedne obočí. „Tak nějak,“ odpoví upjatě. Podlaha se pode mnou zhoupne a já mám pocit, že budu brzy zvracet.

Rhion mě chytí za ruku, kterou mám ulepenou od šťávy z granátového jablka, a zatáhne mě za ni. „Pojďme se ohrát k ohni!“

„Ne, raději bych zůstala.“ Potřebuju, aby Bram viděl, jak plním roli jeho oddané a poslušné manželky – zejména po tom fiasku s Aurelií. Rhionův stisk je ale silný a já nechci tropit povyk tím, že bych se mu vzpírala. Upřímně řečeno jsem vděčná za možnost utéct Fioně s Altheou, které se bavují o Emmettovi.

„Nesmysl,“ Rhion mi nabídne rámě a společně opustíme sál a vydáme se ven na čerstvý vzduch. Oválný trávník u Královského půlměsíce se na noc proměnil. Služebnictvo tu rozmístilo půl tuctu ohnišť a víly i lidé se okolo nich ve skupinkách veselí.

Někteří příslušníci dvora tančí v kruzích, jiní se rozvalují na sametových polštářích, zatímco je obletují jejich lidští společníci. I když společníci je možná příliš nadnesený výraz pro jejich roli. Spíš bych je popsala jako *mazlíčky*.

Vše, po čem jsme s Emmettem kdy toužili, bylo ukončit krutý systém dohod královny Mor. Možná jsme svého cíle dosáhli, ale teď dohody místo jedné víly uzavírají celé tucty. Je to jako příběh o hydře, který mi jako malé četl otec. Usekla jsem jednu hlavu a místo ní se objevila stovka dalších.

V tuhle chvíli se z víl, které se snaží přelstít lidi a zatáhnout je do svých neférových dohod a nevyhratelných her, stala běžná součást života. A ještě horší je, že si lidé zvykli na morální kodex královny Mor, která přece jen své dohody uzavírala alespoň se zdáním cti. Tím se tyhle nové víly

rozhodně honosit nemůžou. Krutost je právě to, co je na všech těch hrách a dohodách baví.

Rhion nás usadí u jednoho z ohnišť, kde právě probíhá nějaká zvláštní picí hra. Vysoký blondatý příslušník vílího dvora hází mincí. Když padne panna, pije on, a když orel, pije člověk sedící vedle něj. Pokaždé padne orel a muž, který souhlasil s hraním téhle začarované hry, musí pořád dokola upíjet ze svého poháru. Válí se u víliných nohou v slzách a žadoní, aby hru ukončil. Jeho skelný pohled prozrazuje, že už dlouho nevydrží. Navalí se mu a vyzvrací se na svůj hrudník.

Okolo stojící víly se jen smějí, zatímco muž prská a znovu žádá o ukončení hry.

Popadnu minci z rukou Jiného a vhodím ji do ohně.

„Prosím!“ vykřikne našťvaně.

„Prosím, *Vaše Veličenstvo*,“ opravím ho.

Ječí dál, ale já mu nevěnuju sebemenší pozornost. Pokleknu k opilému muži a zašeptám: „Běž domů. Uteč odsud tak daleko, jak jen to půjde.“

S posledními zbytky sil se vyškrábe na nohy a odkulhá někam do temnoty.

Je to ale jen jeden muž a jedna děsivá scéna. Všude kolem mučení pokračuje. U vedlejšího ohniště začala skupinka víl hru, která má nejspíš napodobovat téma dnešního večera – Divokou honbu. Dokážu si to odvodit, protože z plna hrdla křičí: „Lov!“ U toho v kruhu okolo ohně honí lidskou dívku, která se plazí po čtyřech a na tváři má jelení masku.

Vyrazím k nim a sbírám veškerou sílu, kterou v sobě mám. Pak autoritativně zakřičím: „Dost!“ Je to ale, jako by mě ani neviděli, prostě se mi při dalším oběhu kolem ohně vyhnou.

Ohnu se ke drobné dívce a pomůžu jí na nohy. Její šaty jsou roztrhané na cáry a potřísněné blátem. Mám podezření, že je o pár let mladší než já.

„Běž domů,“ řeknu jí stejně jako tomu muži předtím. „Prosím, žádám tě o to.“

Její zabahněné ruce se zvednou k masce, která kvůli velkým dírám na oči připomíná lebku. Všimnu si za ní jejích modrých očí, ze kterých se jí kutálejí slzy.

„Nemůžu,“ zavzlyká a znovu zatáhne. Dojde mi, že je ta maska začarovaná. Nějaká hrozná víla ji k té hře přinutila v rámci nějaké dohody. „Řekl mi, že bych se měla přidat ke dvoru,“ škytne. „Nemůžu se ani vrátit domů. Moji rodiče zjistí, že jsem tu byla. Kdo by si mě teď vzal?“

Obrátím se ke skupince u ohně. „Zrušte to.“

Nikdo nereaguje.

„To je rozkaz. Zrušte to!“ řeknu hlasitěji.

Vzhledne ke mně tlustý muž, který má místo šály kolem krku křestní šaty. „To bylo Westcottovo kouzlo a on je teď pryč. Asi spí, nebo něco. Nemám ponětí.“ Pak si znovu přihně ze svého poháru a vrátí se k předchozímu hovoru.

Celé měsíce, od chvíle naší svatby, jsem přemítala, proč si mě Bram nechává u sebe. Proč by ze mě dělal královnu, když nemá sebemenší touhu mi zůstat věrný, nebo mě dokonce pustit k jakékoli části vladařské práce.

Teď ho podezřívám, že věděl, že si u jeho dvořanů nikdy nevybuduju žádný respekt. I přes můj titul a status jsem naprosto bezmocná. Jsem chodící vtip.

Možná nejsem sama nic lepšího než Bramův mazlíček a on si užívá moje mučení stejně jako tyhle víly okolní ohniště a své hry. Drží si mě nablízku, protože ho baví sledovat, jak trpím.

Buď to, anebo ke mně přece jen pociťuje nějakou náklonnost, ale to si dokážu představit ještě mnohem hůř.

Někdo mi zaťuká na rameno, a když se obrátím, zírám tváří v tvář Rhionovi, který má v obličejí vepsaný zmatek.

Zhoupne se mi žaludek. Dnes jsem měla být dokonalá. Místo toho jsem ztropila scénu, ječela na Bramovy dvořany a znovu a znovu dokazovala svou věrnost našim lidským poddaným.

„Má paní, nevypadáte vůbec dobře. Dovolte mi, abych vás doprovodil domů.“

„Ach,“ vydechnu tiše. „Ano, děkuji, Rhione.“

Sehnu se k dívce v masce a zašeptám jí do ucha. „Přijď za mnou ráno. Společně najdeme Westcotta a donutíme ho dohodu zrušit.“

Dívka popotáhne, ale Rhion mě už odvádí pryč.

Naposledy se zadívám k ohništi. Dívka je zpátky na všech čtyřech a oni ji loví, zatímco stíny paroží z její masky se odrážejí ve světle ohně. Netuším, jak jinak bych jí mohla pomoci. V životě jsem se necítila hůř než teď.

Rhion mě políbí na obě tváře a pak mě zanechá na schodech před naším domem. Stejně jako Bramova kůže není ani ta jeho o nic teplejší než okolní vzduch.

„Dnešek mě doopravdy mrzí.“ Snažím se udržet v roli. „Doufala jsem, že bychom se mohli spřátelit. Koneckonců jste si s mým manželem tak blízcí a jsme vlastně sousedé.“

Rhion se usměje a rozzáří se mu u toho celý obličej. „To by se mi taky líbilo, Vaše Veličenstvo. Navštivte mě ráno. Můžeme si o našem novém přátelství promluvit u snídaně.“

Snídaně u Bramova dvora nebývá běžnou záležitostí – většina z nich vstává až pozdě odpoledne. Rhion je opravdu neobyčejný.

„Bude mi potěšením,“ odpovím s falešným úsměvem na rtech.

„Je toho tolik, co jsem s vámi chtěl probrat, tolik lidských zvyků, o kterých bych se rád dozvěděl víc. Například jestli je běžné, aby lidské dvorní dámy vyřizovaly tajné záležitosti v převleku.“

„Prosím?“ zeptám se zmateně.

„Jedna z vašich dvorních dam, ta zrzavá dívka. Nosí hodně zelenou.“

„Olive?“ potvrdím opatrně. Netuším, kam tím míří, ale mám pocit, že se mi to nebude líbit.

„Proč každé ráno okolo jedenácté mizí z domu s hlavou zabalenou v šále, když u toho vypadá jako nějaká žebračka? Je to nový styl? Měl bych si taky takovou pořídít?“

„Musíte se mýlit. Olive bývá okolo jedenácté doma. Většinou se v Královském půlměsíci setkáváme na oběd.“

Rhion jen pokrčí rameny. „Lidé!“ pronese požitkářsky. „Nikdy nepochopím vaše zvyky. Jak vzrušující, že se mám ještě tolik co učit!“

Domů dojdu jako omráčená a nevnímám svoje kroky po mramorových schodech ani podlahách foyer. Komorné nenechaly svítit ani jednu lampu, takže mě po cestě provází dlouhé stíny a měsíční svit. Rhion nemá důvod mi ohledně Olive lhát, ale rozhodně nemá smysl hledat logiku v činech jednoho z příslušníků Bramova dvora.

Vystoupám po schodech do třetího patra, ale když otevřu dveře do své ložnice, najdu knihovnu s točitým schodištěm.

Povzdechnu si. Místnosti se pořád mění. Nevím, jestli je to záměr, nebo vedlejší efekt kouzla, které propojilo jednotlivé domy v Královském půlměsíci.

Zkusím jiné dveře, za nimi ale najdu salonek.

Za dalšími dveřmi je dětský pokoj. Měsíční světlo dopadá na prázdnou kolébku a starého houpacího koníka.

Třetí místnost je jednoduchá ložnice. U jedné zdi stojí úzká postel se složenou peřinou. Vedle ní stojí jednoduchý stolek a na něm umyvadlo a karafa z bílého porcelánu. Nejspíš tu má spát někdo ze služebnictva, ale jsem příliš vyčerpaná na to, abych dál hledala svoje komnaty, a tak prostě padnu do postele.

Už skoro usínám, ale pak vedle sebe zaslechnu cizí dech.
„Kdo je tam?“ zavolám.

Nikdo neodpoví.

Venku se vítr honí v korunách stromů a slyším, jak z nich padá suché listí.

Pod postelí se ozve rána.

Sehnu se a s bušícím srdcem pohlédnu na krčící se Prasátko. Vypadá tak lítostivě, jak se já cítím, jeho malé tělíčko se třese strachem. Tenhle nový, podivný dům se mu ani trochu nelíbí, stejně jako jeho vílí obyvatelé. Zašteká pokaždé, když někdo z nic projde okolo mých dveří.

Nejspíš se muselo ztratit, když se měnily místnosti, a pak stejně jako já nedokázalo najít cestu do mých komnat.

„Pojď sem,“ řeknu jemně. Zavrtá se pod příkrývkou a přitulí se k mému boku. Hladím ho po chlupaté hlavičce a nechávám po svých tvářích kanout slzy.

Nedokážu se zbavit dojmu, že kdyby tu byl Emmett, věděl by, co dělat.

Chybí mi tak moc, že ten pocit je jako fyzická rána na mém těle.

Pokud se správně domnívám, že Emmett s Lydí jsou ve světě víl, mám strach, že mi dochází čas.

Propadávají jejich životy jako písek skrze síto, zatímco já tady příliš pomalu plánuju a intrikuju? K čemu mi bude vysvobodit mou sestru, pokud se z ní do té doby stane stará paní? Strávil beze mě Emmett celé roky? Jsem pro něj už jen starou vzpomínkou na lásku z mládí? Nedokážu o tom přemýšlet, protože jinak ztratím veškerou naději. A naděje je teď všechno, co mám.

Přitáhnu si Prasátko blíž k sobě a společně se vydáme vstříc další osamělé noci.

KAPITOLA TŘETÍ

Vzduch protne prásknutí dveří a vzápětí se ozve zděšený výkřik.

Okamžitě se posadím a sama zaječím tak nahlas, že mi Prasátko vystřelí z klína. Mám pocit, že bych v tuhle chvíli zkrátka křičet měla.

Na prahu pokoje stojí komorná a rukou si zakrývá ústa. „Ach, moc se omlouvám, Vaše Veličenstvo. Netušila jsem, kdo mi spí v posteli.“

Rozpačitě vstanu, stále oblečená do zmuchlané večerní róby. Na polštáři zůstane ležet moje korunka.

„Vrátím ti tvůj pokoj,“ řeknu omluvně. „Jen jsem se ztratila.“

Komorná mě jako malé dítě doprovází k Lottie, kterou najdeme ve společnosti mých dvorních dam. Společně ze mě udělají něco, co aspoň trochu připomíná upravenou královnu. Lottie mi splétá vlasy do tvaru koruny kolem hlavy, ale já neodkážu přestat zírat na Olive.

Všimne si toho a vyplázne na mě jazyk.

Nenávidím Rhiona za to, že mě byt jen na okamžik přiměl o ní pochybovat. Nechci žít ve světě, kde musím přestat důvěřovat byt jen jedinému dalšímu člověku. Už tak jich na seznamu není zrovna mnoho.

Když scházím po ústředním schodišti, dovnitř proniká slunce a celé foyer zalévá světlem. Ani trochu netoužím strávit dopoledne v Rhionově společnosti, zároveň se mi ovšem trochu ulevilo, když jsem si uvědomila, že mám druhou šanci na něj po včerejším fiasku udělat dobrý dojem.

Přitáhnu si svou bílou hermelínovou kápi blíž k tělu a vykročím ven do chladného říjnového rána.

Po včerejších slavnostech je Královský půlměsíc naprosto v troskách. Trávník pokrývá směs jinovatky, konfet všech barev duhy, zbytků ohnišť, a dokonce pár spících víl, které po probuzení čeká silná kocovina.

U konce schodiště o něco zakopnu a málem se svalím na trávník za nimi.

Je to člověk zakrytý hnědým pláštěm. Kopnu do něj špičkou boty v naději, že toho opilce vzbudím a pošlu domů.

Tělo se ale ani nehne, a tak do něj podruhé kopnu o něco důrazněji.

Člověk se otočí na záda a já se zapotácím, zalapám po dechu a vzápětí si zakryju ústa dlaní. Není to člověk – už ne.

Zírají na mě oči bez života. Mrtvé oči dívky v jelení masce ze včerejšího večera. Je bledá a už mě nevidí. Masky leží vedle ní na zemi, špinavá a zničená.

Komorník mě nejspíš musel slyšet křičet, protože za mnou přiběhne zevnitř z domu. „Vaše Veličenstvo?“ zeptá se. Jeho hlas je znepokojivý – Bramovi sloužící nemluví příliš často.

„Ona je –“ Slova se mi zadrhnou v hrdle, jako bych se snažila spolknout starý chleba.

Nemusím tu větu dokončovat. Komorník vidí stejně dobře jako já.

Protáhne se kolem mě, stáhne si kabát a zakryje jím dívčino tělo. V uších mi zní její včerejší prosby, jako by je vyřkla

právě teď. Požádala mě o pomoc a já jsem neudělala vůbec nic. Bez masky vypadá ještě mladší než včera. Nemůže jí být víc než sedmnáct. Chce se mi zvracet. Pokleknu vedle ní a moje slzy dopadají na její zničený plášť.

„Omlouvám se,“ zašeptám, i když vím, že mě neslyší. „Moc se omlouvám.“

Nikdy jsem se nezeptala, jak se jmenuje.

Objeví se další sluha a společně s tím prvním odnesou její tělo. Jeden ji vezme za nohy, druhý za ruce a je pryč.

Zůstanu v slzách stát na chodníku.

„Zdravíčko!“ ozve se za mnou radostný hlas.

Obrátím se a zírám do Rhionovy tváře. Pozoruje mě ze svých otevřených dveří. „Už jsem si myslel, že jste na mě zapomněla.“

Otřu si oči, i když je stále jasné, že jsem plakala.

„Ach ne,“ Rhionův obličej se při pohledu na mě stáhne do starostlivé grimasy. „Pláčete. Nechte mě hádat proč!“

„Ehm,“ zaváhám.

„Spálený toust, noční můra, finanční tíseň, neopětovaná láska, stýskání...“ vyjmenovává jednotlivé příčiny a vypočítává je u toho na prstech.

„Ani jedno z toho,“ odpovím. „Ale pokud máte nespálený toust, jeden bych si dala.“ Ani za mák se mi nechce se o mrtvé dívce v jelení masce vybavovat zrovna s Rhionem. Buď by mému smutku porozuměl a jistě by ho sdílel s Bramem v rámci jejich dvorních intrik, anebo by mě vůbec nepochopil a já bych se jen někomu nesmrtelnému snažila vysvětlit vzácnost lidského života. Měla jsem čtyři měsíce na to, abych se naučila skrývat své pocity.

Znovu se na Rhiona pořádně podívám. Dnes je oblečený ještě zvláštněji než včera. Má na sobě jezdecké pumpky,

dámský korzet, světle modrý hedvábný večerní kabát a asi tucet diamantových náhrdelníků.

Jako už tolikrát při pohledu na víly mě překvapí, jak mladě Rhion působí. Nevypadá na víc než osmnáct nebo devatenáct let. Má divoké tmavé vlasy a jeho dokonalý nos pokrývají pihy. Ve skutečnosti mu ale musí být víc než sto let, pokud je opravdu Bramovým nejstarším přítelem.

V Rhionově přijímacím salonku je připravena bohatá snídaně. Jídlo a pití stojí na stolcích všech tvarů a barev, stoličkách, a dokonce i na klavíru.

„Nevěděla jsem, že budeme mít společnost,“ řeknu překvapeně.

V místnosti se s námi nachází aspoň deset Rhionových lidských mazlíčků. Všichni jsou oblečeni stejně zvláště jako on. Jsou mladí, ve tvářích mají trochu nepřítomný výraz a po včerejšku mají všichni zjevně kocovinu. Jeden muž stále spí na křesílku u krbu.

„Ach, pořád se mi tu střídají,“ mávne Rhion rukou. Přicupitá k němu brunetka a on ji láskyplně políbí na tvář.

„Vaše manželka?“ zeptám se a posadím se na jednu z mála volných židlí v místnosti.

To Rhiona rozesměje. „Ale ne. Myslím, že jsme se seznámili včera večer.“ Rukama si udělá kornoutek před ústy a zakřičí: „Jak se jmenuješ, krásko?“

„Libby!“ zaječí na něj dívka v odpověď a vrátí se k upíjení z lahve šampaňského, kterou vytáhla z hlubin mezi polštářky květované pohovky.

Rhion se obrátí zpět ke mně. „Jsem svobodný. Nesdílím Bramův respekt k manželskému svazku.“

„A on takový respekt má?“ Jde o drzý dotaz, ale nemůžu si pomoci.

Rhion si ukousne z nejbližšího croissantu a pokrčí rameny. „Měla byste slyšet, jak o vás mluví, když zrovna nejste nablízku.“

Nevím, co si o tom myslet. Nelíbí se mi představa, že o mně Bram mluví v jakémkoli kontextu.

„A co o mé sestře?“

Po Rhionově tváři se mihne záblesk zvláštního výrazu. Kdybych ho měla pojmenovat, řekla bych, že to byla *bolest*. „Ach, Lydia,“ řekne jen.

„Znáte ji?“ zalapám po dechu. „Je teď ve světě víl? Je v pořádku?“

Rhion se zamračí. „Raději bych si promluvil o vás, Vaše Veličenstvo.“ Posadí se na opotřebované křeslo u ohně a všichni lidé v místnosti se přesunou blíž k němu jako slunečnice, které se otáčí za sluncem. U jeho nohou se jako elegantní kočky usadí dvě výjimečně nádherné dívky.

„Opravdu si vážím vašeho času. Strávil jste takovou dobu učením se o našich zvycích,“ rukou ukážu na jeho oblečení, i když to myslím napůl ironicky, „ale já toho o světě víl vím stále tak zoufale málo. Prosím.“ Nedokážu si pomoci, musím ho požádat. Jakmile jsem uslyšela Lydiino jméno, rozbušilo se mi srdce.

Ohlédnu se ke dveřím, kde stojí jeden z mých komorníků, nehybný jako cínový vojáček. Nejspíš už se mu povedlo zbavit těla dívky s jelení maskou. Přemítám, co s ní udělali. Po každé, když mrknu, před sebou vidím její nepřítomné oči, jak na mě zírají z trávníku.

Obrátím se zpátky k Rhionovi. Musím být opatrná, když mě pozoruje Bramův sluha. Nemůžu se přímo zeptat, jak se dostat do světa víl, jako jsem to udělala včera. Ale možná, když budu mít štěstí a Rhion si mě oblíbí, se mi povede

proniknout za jeho štíty. Nepochybuju o jeho věrnosti Bramovi, působí na mě ale dost lehkomyšlně.

„Zeptala jste se své přítelkyně, co dělá v jedenáct hodin?“ Moji předchozí poznámku nechá bez odpovědi a mě opět opustí veškerá naděje.

„To není nutné, mám v ni naprostou důvěru.“

Rhion se vědoucně zadívá na jednoho ze svých lidských mazlíčků. „Řekni, Benedicte, vymyslel jsem si to snad?“

Benedict, který má na sobě tílko a trojcípý klobouk, pohladí Rhiona láskyplně po rameni. „Ne, můj pane.“

Rhion se ke mně obrátí, jako by chtěl říct: *Cha!*

Pihatá dívka, která mu sedí u nohou, mu podá lahev šampaňského a on si dlouze přihně. „Co má krk, ale ne hlavu?“

„Promiňte?“

„Lahev!“ Rhion se zasměje a podá mi ji.

„Většinou před desátou dopoledne nepiju alkohol.“

Ve skutečnosti alkohol nepiju *nikdy*, a už vůbec ne v přítomnosti víl, ale to zní příliš hrubě.

„Jak se vám líbí v Anglii? Líší se od vašeho domova hodně?“ pokusím se podruhé obrátit rozhovor směrem, který mě zajímá.

„Je tu víc vlhko. Nemám tušení, jak to můžete vydržet. Nedávno jsem ale objevil fascinující vynález jménem *deštník*. Doma bychom nikdy neměli trpělivost vynalézat něco takového. Prostě bychom očarovali mrak tak, aby z něj přestalo pršet. A proto vás miluju.“ Nejsem si jistá, koho myslí tím *vás*, ale při té větě se natáhne k brunetce a pohladí ji po hlavě.

„Když se vám vlhkost nezamlouvá, proč tu zůstáváte přes zimu? Bude to jenom horší. Mohl byste se prostě vrátit do světa víl. Mohli bychom s Bramem jít s vámi. Mohla bych se vidět se sestrou.“

Rhion mávne rukou po místnosti. Přísahám, že se tu během mojí věty objevilo dalších pět lidí. Netuším, odkud se berou. „Jak bych teď mohl odejít?“

„Má přijet další dvorská šlechta?“ Jestli jsem to správně pochopila, svět víl se nezabývá tak složitými tituly jako my tady. Nejsou tam vikomti, vévodové ani baroni. Je tam prostě král Bram a jeho dvořané, kteří se oslovují titulem lord a lady.

V den mé svatby, když se dveře mezi našimi světy otevřely poprvé, s sebou Bram vzal dvanáct nejdůležitějších lordů, kteří tvoří jeho radu, a jejich manželky. V průběhu dalších měsíců přivedl další šlechtu a členy své stráže. Každých pár týdnů na den nebo dva zmizí a slavnosti se náhle mnohem víc zaplní. Pokaždé, když se však snažím s kýmkoli mluvit o tom, jak cestování do světa víl funguje, mám pocit, jako bych mluvila do kamenné zdi.

Myšlenky na svět víl mě doslova pohlcují. Kdybych dokázala přijít na to, jak cestování funguje, mohla bych se tam dostat, přivést Emmetta s Lydií a pak možná najít způsob, jak nacpat Brama a jeho příšerné kumpány zpátky, zabouchnout za nimi dveře a zajistit je na petlici.

Jediná osoba, která se mnou kdy o dveřích mezi naším a vílím světem mluvila, byla Bramova matka královna Mor. Naposledy jsem ji viděla o své svatební noci, když ji její vlastní syn uvěznil v nejvyšší věži Toweru. O pár týdnů později jsem se vrátila, abych ji navštívila ještě jednou.

Vyplížit se z Kensingtonského paláce bludištěm podzemních chodeb, které mi kdysi ukázal Emmett, bylo opravdové utrpení. Stejně tak jsem se musela v převleku dostat přes půl města a podplatit strážného, aby mě nechal vejít do prastarého vězení na břehu Temže.

Ve věži, která bývala jejím vězením, jsem ale našla jen prázdnou celu. Pootevřené dveře v temnotě vrzaly, jak je vítr střídavě otevíral a zavíral.

To je další věc, na kterou se bojím kohokoli zeptat. Kdyby Bram věděl, že vím, že královna už není v Toweru, taky by věděl, že jsem se vyplížila ven, abych se pokusila kout pikle proti němu.

Rhion se však opět ani nepokusí na mou otázku odpovědět. „Dnes se chystáme do lázní. Přidáte se také?“

„Ach.“ Jeho žádost mě překvapí. Bramův dvůr místní římské lázně z nějakého důvodu opravdu zbožňuje. Celé hodiny posedávají v přírodních pramenech a vdechují páru plnou minerálů. Mezi lidmi se říká, že je místní voda zdravá, že dokáže vyléčit všemožné zdravotní potíže. Jak by ale mohla pomoci nesmrtelným bytostem?

„Obávám se...“ zaváhám. „Obávám se, že nechápu, k čemu vám to je dobré, když žijete věčně.“

Rhion nakloní hlavu, zmatený mojí odpovědí. „Ale je to přece zábava.“

Zní tolik jako Bram, že se nevědomky odtáhnou co nejdál od něj.

Moje snahy se s ním sblížit nikam nevedou. Nechci už trávit čas v Rhionově podivném domě, obklopená jeho příšernými lidskými mazlíčky se skelným pohledem.

Musím jít domů a najít trochu soukromí, abych mohla plakat nad ztrátou života té dívky s jelení maskou. Přijít sem tak brzy po objevení jejího těla byla chyba. Už nedokážu dlouho udržet všech pět pohromadě.

„Moc se omlouvám. Mrzí mě, že musím odejít tak brzy, ale právě jsem si uvědomila, že mě čeká další schůzka.“ Popadnu své sukně a vyrazím ke dveřím.

Rhion se postaví a přes jeho nadpřirozeně krásný obličej přelétne překvapivě upřímný starostlivý výraz. „Přijdete znovu?“

Stáhnu rty a vši silou vykouslím na tváři úsměv. „Samo-
zřejmě, jsme teď přece přátelé, nebo snad ne?“

Rhion vypadá nejistě. „Pojďte s námi do lázní,“ trvá stále na svém.

„Třeba jindy.“

„A vezměte s sebou své dvorní dámy.“

Už jsem skoro u dveří, ale neodolám a obrátím se k němu. Diamanty na jeho krku se v ranním světle lesknou.

„Znáte Lydii?“ zeptám se ještě jednou. Cítím až v morku kostí, že prostě musí být ve světě víl, že jsem měla celou dobu pravdu.

Rhion sklopí hlavu a zadívá se do země. „Kdo může říct, že doopravdy zná Lydii Bentonovou?“

To je výborná otázka. Kterou si kladu už dost dlouho.

Rhion se rozhlédne, jako by měl strach, že nás někdo odposlouchává. Rozhodí mě tím ještě víc.

Dvěma svižnými kroky je u mě a překvapí mě tím, že mě sevře v pevném objetí. „Co se dá zničit jediným slovem?“ zašeptá a jeho rty se skoro dotýkají mého ucha.

Odtáhnou se z jeho sevření. A pak, jako by se nestalo vůbec nic zvláštního, se vrátí jeho stará bodrá osobnost a zamává mi na rozloučenou.

Naposledy se za ním ohlédnu a uvědomím si znepokojivou skutečnost. Nepůsobil ani trochu opile.

Přála bych si zbytek dne strávit sama ve svém pokoji, plakat s Prasátkem na klíně, psát dopisy Emmettovi a Lydii a pak je pálit v krbu. Jenže královnina práce nikdy nekončí.

Už to budou čtyři měsíce, co jsem se ocitla v mnohem vyšším společenském postavení, než jsem kdy snila, a vzhledem k Bramovu naprosto neexistujícímu zájmu starat se o fungování naší země zbyla veškerá vladařská práce na mě. Možná nemám žádnou moc, když jde o Bramův vílí dvůr, ale když jde o lidi, jsem jediná, kdo se stará, aby nám všechno nespadlo na hlavu jako domeček z karet.

Miluju Emmetta s Lydií příliš na to, abych je nechala vrátit se do země v troskách. A tak se přes všechnu krev, pot a slzy snažím co nejlépe všechno zvládnout sama.

První událostí v mém dnešním rozvrhu je charitativní čajový dýchánek s ostatními manželkami a dívkami z vysoké společnosti v lázeňské restauraci.

Od domu mě na místo setkání odnesou v nosítkách. Sedím na pohovce, kterou na dvou dlouhých tyčích nese čtveřice komorníků – každý svírá jeden z konců. Je to dost nestabilní způsob cestování a stokrát radši bych šla sama pěšky, ale musím si udržovat alespoň zdání korektnosti.

Podél celé cesty stojí lidé, mávají kapesníky a smekají klobouky na výraz úcty. Dokonce zaslechnu pár lidí zakřičet „Bože, chraň královnu!“ Když se to před pár týdny stalo poprvé, urazilo mě to, protože jsem si automaticky vybavila Mor. Pak mi ale došlo, že myslí mě. Musím se kousnout do rtu, abych se při té vzpomínce nerozesmála nahlas.

Vybraná restaurace Pump Room disponuje nejkrásnějším salonkem v celém Bathu, takže se pochopitelně stala místem, kde uvidíte všechny dámy z vyšší společnosti a kde všechny dámy z vyšší společnosti chtějí být viděny. Z nějakého podivného důvodu se tu scházejí převážně lidé. Zatímco u mnoha ostatních aktivit došlo ke smíchání lidských a vílích tradic, naši nezvaní hosté nevyjádřili téměř žádný zájem se

k nám přidat na odpoledních čajových dýcháncích v centru města. Skoro všichni do brzkého večera vyspávají, protože do východu slunce slaví.

Když vstoupím, dav se automaticky ztiší a všichni se okamžitě začnou uklánět. V rohu místnosti si všimnu Faith, Marion, Olive a Emmy. Bylo by ovšem neslušné vydat se přímo k nim, což bych si v tuhle chvíli pochopitelně přála ze všeho nejvíc.

Procházím se po místnosti a zdravím tucty přítomných vévodkyní, baronek, markýz a dalších dam. Na jejich vyčesaných bílých vlasech se lesknou diamantové korunky. Odráží odpolední světlo, které sem proniká vysokými obloukovými okny.

Nad kulatými čajovými stoly visí obrovský křišťálový lustr a v rohu místnosti bublá malá fontána v římském stylu, do které je pumpovaná voda přímo z pramenů pod námi.

Odkudsi z balkonu se ozývají jemné struny harfy.

Naslouchám všem vévodkyním, baronkám a markýzám, které si celé hodiny stěžují. Korzuju po místnosti, položím uklidňující ruku na mnoho ramen a sleduju, jak pláčou.

Některé touží po naprosto nepodstatných věcech – třeba aby se jim vrátil jejich starý nos, který dostaly od královny Mor a který zmizel, jakmile byly její dohody zlomeny. Jiné mi ale vypráví mnohem horší příběhy. Lady Bexleyová pláče kvůli ztrátě manžela, lorda Bexleyho, který vlastnil nejznámější hráčský klub v Londýně. Přede dvěma měsíci ho zabila skupina víl kvůli partii pokeru. Víly očarovávaly karty a on se je pokusil vyhodit. Zaplatil za to životem.

Dcera vévodkyně Altonové zmizela. Jedné noci se vypařila poté, co si několik dní stěžovala, že slyší v zahradě zvláštní hudbu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Trnová královna***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.